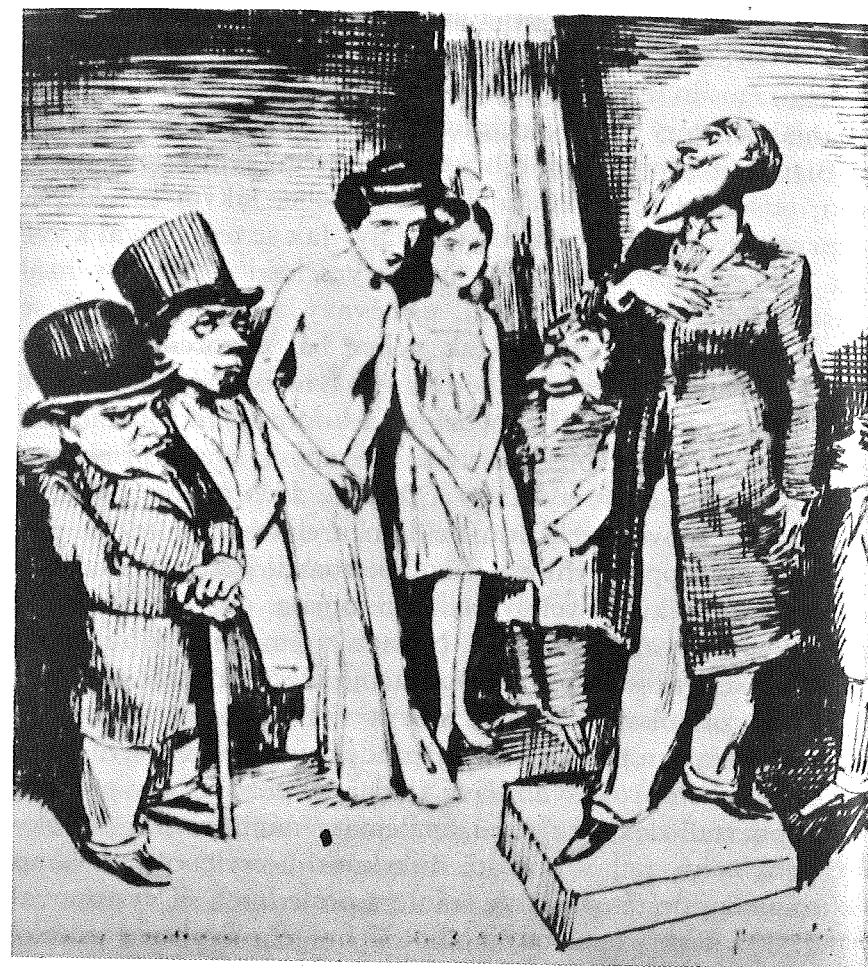

pila. Vtom jsem strnul jako solný sloup. Tři kroky od nás v první řadě diváků stála Bianka v bílých šatečkách se svou vychovatelkou. Stála a dívala se. Její obličejík v posledních dnech pohubl a pobledl, její oči s tmavými kruhy a plné stínu hleděly k smrti smutně.

Stála nehybně, propletené ručky ukryté v záhybech šatů, a hleděla zpod svého vážného obočí očima plnými hluboké žalosti. Při pohledu na ni se mi srdce bolestně sevřelo. Bezděčně jsem sledoval její smrtelně smutný pohled, a hle, co jsem spatřil: jeho tvář se pohnula, jakoby probuzena, koutky úst se v úsměvu pozvedly, oči zablýskly a začaly se v důlcích otáčet, hrud' třpytící se mnohými řády se rozvlnila povzdechem. Nebyl to zázrak, byl to obyčejný mechanický trik. Patříčně natočen, obracel se arcikníže kolem dokola, poslušen mechanických zákonů, dovedně a obřadně, jak tomu za života uvykl. Klouzal postupně pohledem po přítomných, co chvíli upíraje pozorný zrak hned na toho, hned na onoho.

Tak se v jednom okamžiku jejich pohledy setkaly. Zachvěl se, zaváhal, polkl slinu, jako by chtěl něco říci, ale za okamžik už, poslušen mechanismu, obrátil pohled jinam, klouzal očima po dalších tvářích, s týmž k odvaze vybízejícím a zářivým úsměvem. Vzal Biančinu přítomnost na vědomí, došla mu až k srdci? Kdo to mohl vědět? Vždyť nebyl v plném slova smyslu sám sebou, byl sotva svým vlastním vzdáleným dvojníkem, velmi zredukovaným a ve stavu hlubokého vyčerpání. Avšak trváme-li na pouhopouhých faktech, je třeba přiznat, že byl jaksi svým nejbližším příbuzným, ba byl snad dokonce sám sebou v tom stupni, v jakém to bylo možné za tohoto stavu věcí, tolik let po své smrti. Bylo jistě obtížné

Ilustrace k povídce Jaro,
kresba tužkou, 1938